

فارسی و عربی

کلمات مبارکه مکنونه فارسی

مشمول بر ۸۲ فقره

از صفحه ۲ تا صفحه ۶۰

کلمات مبارکه مکنونه عربی

مشمول بر ۷۱ فقره

از صفحه ۶۲ تا صفحه ۹۱

کلمات مبارکه مکنونه فارسی

بنام کوننده توانا

(۱)

ای صاحبان هوش و گوش
اول سروش دوست اینست *

﴿ای بلبل معنوی﴾

جز در گُلبن معانی جای مگزین و ای هدهد
سلیمان عشق جز در سبای جانان وطن مگیر و
ای عنقای بقا جز در قاف وفا محلّ پذیر *
اینست مکان تو اگر بلامکان بپیر جان بریری و
آهنگ مقام خود رایگان نمائی *

❖ ای پسر روح ❖

هر طیری را نظر بر آشیان است و هر بلبل را
مقصود جمال گل مگر طیور افئده عباد که
بتراب فانی قانع شده از آشیان باقی دور
مانده‌اند و به گل‌های بُعد توجّه نموده از گل‌های
قرب محروم گشته‌اند * زهی حیرت و حسرت و
افسوس و دریغ که بابریقی از امواج رفیق اعلی
گذشته‌اند و از افق ابهی دور مانده‌اند *

(۷۰) يَا ابْنَ مَنْ قَامَ بِذَاتِهِ فِي مَلَكُوتِ نَفْسِهِ

إِعْلَمَ بَأَنِّي قَدْ أَرْسَلْتُ إِلَيْكَ رَوَائِحَ الْقُدْسِ كُلِّهَا
وَأَتَمَّمْتُ الْقَوْلَ عَلَيْكَ وَأَكْمَلْتُ النِّعْمَةَ بِكَ وَ
رَضِيتُ لَكَ مَا رَضِيتُ لِنَفْسِي فَارْضَ عَنِّي ثُمَّ
اشْكُرْ لِي .

(۷۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَكْتُبُ كُلَّ مَا أَلْقَيْنَاكَ مِنْ مِدَادِ الثُّورِ عَلَى لَوْحِ
الرُّوحِ وَإِنْ لَنْ تَقْدِرَ عَلَى ذَلِكَ فَاجْعَلِ الْمِدَادَ
مِنْ جَوْهَرِ الْفُؤَادِ وَإِنْ لَنْ تَسْتَطِيعَ فَأَكْتُبْ مِنْ
الْمِدَادِ الْأَحْمَرِ الَّذِي سُفِكَ فِي سَبِيلِي إِنَّهُ
أَحْلَى عِنْدِي عَنْ كُلِّ شَيْءٍ لِيَشْبِتَ نُورُهُ إِلَى
الْأَبَدِ .

(۳)

﴿ای دوست﴾

در روضه قلب جز گل عشق مکار و از ذیل بلبل
حبّ و شوق دست مدار * مصاحبت ابرار را
غنیمت دان و از مرافقت اشزار دست و دل هر
دو بردار *

(۴)

﴿ای پسر انصاف﴾

کدام عاشق جز در وطن معشوق محلّ گیرد و
کدام طالب که بی مطلوب راحت جوید ؟
عاشق صادق را حیات در وصال است و
موت در فراق * صدرشان از صبر خالی و

قلوبشان از اضطبار مقدّس از صد هزار جان
درگذرند و بکوی جانان شتابند *

(۵)

﴿ای پسر خاک﴾

براستی میگویم غافلتین عباد کسی است که در
قول مجادله نماید و بر برادر خود تفوّق جوید *
بگو ای برادران باعمال خود را بیارائید نه
باقوال *

تَظْهَرُ مِنْ كَيْنُونَاتِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ وَأَفْعَالِكُمْ آيَاتُ
التَّوْحِيدِ وَجَوَاهِرُ التَّجْرِيدِ هَذَا نُصْحِي عَلَيْكُمْ يَا
مَلَأَ الْأَنْوَارَ فَانْتَصِحُوا مِنْهُ لِتَجِدُوا ثَمَرَاتِ الْقُدْسِ
مِنْ شَجَرِ عِزٍّ مَنِيْعٍ .

(۶۹) يَا أَبْنَاءَ الرُّوحِ

أَنْتُمْ خَزَائِنِي لِأَنَّ فِيكُمْ كُنْزَتِ لِّئَالِي أَسْرَارِي وَ
جَوَاهِرُ عِلْمِي فَاحْفَظُوهَا لِئَلَّا يَطَّلَعَ عَلَيْهَا أَغْيَارُ
عِبَادِي وَأَشْرَارُ خَلْقِي .

(۶۷) يَا ابْنَ الْجَمَالِ

وَرُوحِي وَ عِنَايَتِي ثُمَّ رَحْمَتِي وَ جَمَالِي كُلُّ مَا
نَزَلْتُ عَلَيْكَ مِنْ لِسَانِ الْقُدْرَةِ وَ كَتَبْتُهُ بِقَلَمِ الْقُوَّةِ
قَدْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى قَدْرِكَ وَ لَحْنِكَ لَا عَلَى شَأْنِي وَ
لَحْنِي .

(۶)

﴿ای پسران ارض﴾

براستی بدانید قلبی که در آن شائبه حسد باقی
باشد البته بجزروت باقی من در نیاید و از
ملکوت تقدیس من روائح قدس نشنود *

(۷)

﴿ای پسر حب﴾

از تو تا رفرف امتناع قرب و سدره ارتفاع عشق
قدمی فاصله قدم اول بردار و قدم دیگر بر عالم
قدم گذار و در سرادق خلد وارد شو * پس بشنو
آنچه از قلم عزّ نزول یافت *

(۶۸) يَا أَبْنَاءَ الْإِنْسَانِ

هَلْ عَرَفْتُمْ لِمَ خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ وَاحِدٍ ؟ لَيْلًا
يَفْتَخِرُ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ وَ تَفَكَّرُوا فِي كُلِّ حِينٍ فِي
خَلْقِ أَنْفُسِكُمْ يَنْبَغِي كَمَا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ شَيْءٍ
وَاحِدٍ أَنْ تَكُونُوا كَنْفَسٍ وَاحِدَةٍ بِحَيْثُ تَمْشُونَ
عَلَى رِجْلٍ وَاحِدَةٍ وَ تَأْكُلُونَ مِنْ فَمٍ وَاحِدٍ وَ
تَسْكُنُونَ فِي أَرْضٍ وَاحِدَةٍ حَتَّى

(۸)

﴿ای پسر عز﴾

در سیل قدس چالاک شو و بر افلاک انس
قدم گذار قلب را بصیقل روح پاک کن و آهنگ
ساخت لولاک نما *

(۹)

﴿ای سایه نابود﴾

از مدارج دُلّ وهم بگذرو و بمعارج عزّیقین اندرا
* چشم حق بگشا تا جمال مبین بینی و تبارک
الله أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ گوئی *

لَأَجْلِكَ فَاجْعَلْهَا قَمِصَ نَفْسِكَ لِتَكُونَ مَشْرِقَ
قِيُومِيَّتِي إِلَى الْأَبَدِ .

(۶۵) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

عَظَمَتِي عَطِيتِي إِلَيْكَ وَكِبْرِيَانِي رَحِمَتِي عَلَيْكَ
وَمَا يَنْبَغِي لِنَفْسِي لَا يُدْرِكُهُ أَحَدٌ وَلَنْ تُحْصِيَهُ
نَفْسٌ قَدْ أَخَزَنَتْهُ فِي خَزَائِنِ سِرِّي وَكُنَّا نَزِ أَمْرِي
تَلْطُفًا لِعِبَادِي وَتَرْحُمًا لِمَخْلُقِي .

(۶۶) يَا أَبْنَاءَ الْهُيُوتِ فِي الْغَيْبِ

سَمِعْتُمْ عَنْ حُبِّي وَتَضَطَّرَبُ النَّفُوسُ مِنْ
ذِكْرِي لِأَنَّ الْعُقُولَ لَنْ تُطِيقَنِي وَالْقُلُوبَ لَنْ
تَسَعَنِي .

الرَّوَالِ لَعَلَّ تُشْرِقُ عَلَيْكَ بِأَنْوَارِ الْجَمَالِ.

(۱۰)

﴿ای پسر هوی﴾

براستی بشنو چشم فانی جمال باقی نشناسد و
دل مرده جز بگل پژمرده مشغول نشود زیرا که هر
قرینی قرین خود را جوید و بجنس خود انس
گیرد *

(۱۱)

﴿ای پسر تراب﴾

کور شو تا جمال بینی و کور شو تا لحن و صوت
ملیحم را شنوی و جاهل شو تا از علم نصیب
بری و فقیر شو تا از بحر غنای لا یزالم قسمت
بیزوال برداری * کور شو یعنی از مشاهده

(۶۳) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَشْرَقَ عَلَيْكَ النُّورَ مِنْ أَفْقِ الطُّورِ وَنَفَخْتَ رُوحَ
السَّاءِ فِي سِنَاءِ قَلْبِكَ فَافْرَغْ نَفْسَكَ عَنْ
الْحُجُبَاتِ وَالظُّنُونَاتِ ثُمَّ ادْخُلْ عَلَى الْبِسَاطِ
لِتَكُونَ قَابِلًا لِلْبَقَاءِ وَلَا تَقْأَ لِلْقَاءِ كَى لَا يَأْخُذَكَ
مَوْتُ وَلَا نُصَبٌ وَلَا لُغُوبٌ .

(۶۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَزَلَيْتِي إِبداعِي أَبْدَعْتُهَا لَكَ فَاجْعَلْهَا رِداءً
لِهَيْكَلِكَ وَ أَحَدِيَّتِي إِحداثِي اخْتَرَعْتُهَا

غیر جمال من و کر شو یعنی از استماع کلام غیر
من و جاهل شو یعنی از سوای علم من تا با
چشم پاک و دل طیب و گوش لطیف بساحت
قدسم درائی *

(۱۲)

﴿ای صاحب دو چشم﴾

چشمی بریند و چشمی برگشا * بریند یعنی از
عالم و عالمیان برگشا یعنی بجمال قدس
جانان *

(۶۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِي لَأَرْفَعَ رَأْسِي عَنْ جَبِّكَ
مُشْرِقًا مُضِيًّا .

(۶۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إصْعَدْ إِلَى سَمَائِي لِكَيْ تَرَى وَصَالِي لِتَشْرَبَ مِنْ
زُلَالِ خَمْرٍ لَا مِثَالَ وَكُوبٍ مِجْدٍ لَا زَوَالَ .

(۶۲) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

قَدْ مَضَى عَلَيْكَ أَيَّامٌ وَاشْتَغَلْتَ فِيهَا بِمَا تَهْوَى
بِهِ نَفْسُكَ مِنَ الظُّنُونِ وَالْأَوْهَامِ إِلَى مَتَى
تَكُونُ رَاقِدًا عَلَى بَسَاطِكَ أَرْفَعُ رَأْسَكَ عَنْ
النَّوْمِ إِنَّ الشَّمْسَ ارْتَفَعَتْ فِي وَسْطِ

(۵۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْفَقَ مَالِي عَلَى فُقَرَائِي لِتُنْفَقَ فِي السَّمَاءِ مِنْ
كُنُوزِ عِزٍّ لَا تَفْنَى وَخَزَائِنِ مَجْدٍ لَا تَبْلَى وَلَكِنْ وَ
عَمْرِي إِنْفَاقُ الرُّوحِ أَجْمَلُ لَوْ شَهِدْتُ بِعَيْنِي .

(۱۳)

﴿ای پسران من﴾

ترسم که از نغمه ورقاء فیض نبرده بدیار فنا راجع
شوید و جمال گل ندیده بآب و گل بازگردید *

(۵۸) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

هَيْكَلُ الْوُجُودِ عَرْشِي نَظَّفُهُ عَنْ كُلِّ شَيْءٍ
لَا سِتَوَائِي بِهِ وَاسْتِقْرَارِي عَلَيْهِ .

(۱۴)

﴿ای دوستان﴾

بجمال فانی از جمال باقی مگذرید و بخاکدان
ترابی دل مبندید *

(۵۹) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

فُؤَادَكَ مَنْزِلِي قَدْسُهُ لِنَزُولِي وَرُوحَكَ مَنْظَرِي
طَهَّرَهُ لِظُهُورِي .

(۱۵)

﴿ای پسر روح﴾

وقتی آید که بلبل قدس معنوی از بیان اسرار
معانی ممنوع شود و جمیع از نغمه رحمانی و
ندای سبحانی ممنوع گردید *

(۱۶)

﴿ای جوهر غفلت﴾

دریغ که صد هزار لسان معنوی در لسانی ناطق و
صد هزار معانی غیبی در لحنی ظاهر و لکن
گوشی نه تا بشنود و قلبی نه تا حرفی بیابد *

(۵۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

لَا تَشْتَغِلْ بِالدُّنْيَا لِأَنَّ بِالنَّارِ نَمْتَحِنُ الذَّهَبَ وَ
بِالذَّهَبِ نَمْتَحِنُ الْعِبَادَ .

(۵۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَنْتَ تُرِيدُ الذَّهَبَ وَ أَنَا أُرِيدُ تَنْزِيهَكَ عَنْهُ وَأَنْتَ
عَرَفْتَ غَنَاءَ نَفْسِكَ فِيهِ وَ أَنَا عَرَفْتُ الْغِنَاءَ فِي
تَقْدِيسِكَ مِنْهُ وَ عَمْرِي هَذَا عِلْمِي وَ ذَلِكَ
ظَنُّكَ كَيْفَ يَجْتَمِعُ أَمْرِي مَعَ أَمْرِكَ .

﴿ای همگنان﴾

ابواب لا مکان باز گشته و دیار جانان از دم
عاشقان زینت یافته و جمیع از این شهر روحانی
محروم مانده اند الا قلیلی و از آن قلیل هم با
قلب طاهر و نفس مقدّس مشهود نگشت الا اقلّ
قلیلی *

﴿ای اهل فردوس برین﴾

اهل یقین را اخبار نمائید که در فضای قدس
قربِ رضوان روضه جدیدی ظاهر گشته و
جمیع اهل عالین و هیاکل خلد برین

(۵۳) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِنْ يَمَسَّكَ الْفَقْرُ لَا تَحْزَنْ لِأَنَّ سُلْطَانَ الْغِنَى يَنْزِلُ
عَلَيْكَ فِي الْآيَامِ وَمِنْ الدَّلَّةِ لَا تَخَفْ لِأَنَّ الْعِزَّةَ
تُصِيبُكَ فِي الزَّمَانِ .

(۵۴) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِنْ تُحِبَّ هَذِهِ الدَّوْلَةَ الْبَاقِيَّةَ الْأَبَدِيَّةَ وَ هَذِهِ
الْحَيَاةَ الْقَدَمِيَّةَ الْأَزَلِيَّةَ فَاتْرُكْ هَذِهِ الدَّوْلَةَ الْفَانِيَّةَ
الزَّائِلَةَ .

طائف حول آن گشته‌اند* پس جهدی نمائید تا
 بآن مقام درآئید و حقائق اسرار عشق را از
 شقایقش جوئید و جمیع حکمت‌های بالغه احدیه
 را از اثمار باقیه‌اش بیابید * قَرَّتْ أَبْصَارُ الَّذِينَ
 هُمْ دَخَلُوا فِيهِ آمَنِينَ *

(۱۹)

﴿ای دوستان من﴾

آیا فراموش کرده‌اید آن صبح صادق روشنی را
 که در ظلّ شجره انیسا که در فردوس اعظم
 غرس شده جمیع در آن فضای قدس مبارک
 نزد من حاضر بودید ؟ و بسه کلمه طیبه تکلم
 فرمودم و جمیع آن کلماترا شنیده و

(۵۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

بَلَاءِي عِنَايَتِي ظَاهِرُهُ نَارٌ وَ نِقْمَةٌ وَ بَاطِنُهُ نُورٌ وَ
 رَحْمَةٌ فَاسْتَبِقْ إِلَيْهِ لِتَكُونَ نُورًا أَوْ لَيْلًا وَ رُوحًا قَدِيمًا وَ
 هُوَ أَمْرِي فَأَعْرِفْهُ .

(۵۲) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

إِنْ أَصَابَتْكَ نِعْمَةٌ لَا تَفْرَحْ بِهَا وَإِنْ تَمَسَّكَ ذِلَّةٌ
 لَا تَحْزَنَ مِنْهَا لِإِنَّ كِلْتاهِمَا تُرْوَلَانِ فِي حِينٍ وَ
 تَبِيدَانِ فِي وَقْتٍ .

(۴۸) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمَةٌ عِلْمَةُ الْحُبِّ الصَّبْرُ فِي
قَضَائِي وَالْإِصْطِبَارُ فِي بَلَائِي .

(۴۹) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

الْمُحِبُّ الصَّادِقُ يَرْجُو الْبَلَاءَ كَرَجَاءِ الْعَاصِي إِلَى
الْمَغْفِرَةِ وَالْمُذْنِبُ إِلَى الرَّحْمَةِ .

(۵۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِنْ لَا يُصِيبُكَ الْبَلَاءُ فِي سَبِيلِي كَيْفَ تَسْلُكُ
سُبُلَ الرَّاظِينَ فِي رِضَائِي وَ إِنْ لَا تَمَسُّكَ
الْمَشَقَّةُ شَوْقًا لِلِقَائِي كَيْفَ يُصِيبُكَ النُّورُ حُبًّا
لِجَمَالِي .

مدهوش گشتید و آن کلمات این بود *

﴿ای دوستان﴾

رضای خود را بر رضای من اختیار کنید و آنچه
برای شما نخواهم هرگز نخواهید و با دل‌های
مرده که بآمال و آرزو آلوده شده نزد من می‌آید *
اگر صدر را مقدّس کنید حال آن صحرا و آن
فضا را بنظر درآرید و بیان من بر همه شما معلوم
شود *

(در سطر هشتم از اسطر قدس که در لوح پنجم از

فردوس است میفرماید)

﴿ی مردگان فراش غفلت﴾

قرنها گذشت و عمر گرانمایه را بانتهای رسانده‌اید

و نفَسِ پاکی از شما بساحت قدس ما نیامد *

در اَبْحَرِ شرک مُستغرقید و کلمه توحید بر زبان

میرانید * مبعوض مرا محبوب خود دانسته‌اید و

دشمن مرا دوست خود گرفته‌اید و در ارض من

بکمال خرمی و سرور مشی مینمائید و غافل از

آنکه زمین من از تو بیزار است و اشیای ارض

از تو در گریز * اگر فی الجملة بصر بگشائی

صد هزار حزن را از این سرور خوشتر

(۴۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

فَكَرَّ فِي أَمْرِكَ وَ تَدَبَّرَ فِي فِعْلِكَ أَتُحِبُّ أَنْ

تَمُوتَ عَلَى الْفِرَاشِ أَوْ تَسْتَشْهَدَ فِي سَبِيلِي عَلَى

التُّرَابِ وَ تَكُونُ مَطْعَ أَمْرِي وَ مَظْهَرُ ثَوْرِي فِي

أَعْلَى الْفِرْدَوْسِ فَأَنْصِفْ يَا عَبْدُ .

(۴۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

وَ جَمَالِي تَخْضِبُ شَعْرَكَ مِنْ دَمِكَ لَكَانَ أَكْبَرَ

عِنْدِي عَنْ خَلْقِ الْكَوْنَيْنِ وَ ضِيَاءِ الثَّقَلَيْنِ فَاجْهَدْ

فِيهِ يَا عَبْدُ .

دانی و فنا را از این حیات نیکوترشمی *

(۲۱)

﴿ای خاک متحرک﴾

من بتو مأنوسم و تو از من مأیوس * سیف
عصیان شجره امید ترا بریده * و در جمیع حال
بتو نزدیکم و تو در جمیع احوال از من دور * و
من عزّت بیزوال برای تو اختیار نمودم و تو ذلّت
بی منتهی برای خود پسندیدی * آخر تا وقت
باقی مانده رجوع کن و فرصت را مگذار *

(۴۴) يَا ابْنَ الْعَرْشِ

سَمْعَكَ سَمِعِي فَاسْمَعِي بِهِ وَ بَصْرَكَ بَصْرِي
فَابْصُرِي بِهِ لِتَشْهَدَ فِي سِرِّكَ لِي تَقْدِيسًا عَلَيًّا لِأَشْهَدَ
لَكَ فِي نَفْسِي مَقَامًا رَفِيعًا .

(۴۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

اسْتَشْهَدْ فِي سَبِيلِي رَاضِيًا عَنِّي وَ شَاكِرًا لِقَضَائِي
لِتَسْتَرِيحَ مَعِيَ فِي قِبَابِ الْعِظَمَةِ خَلْفَ سُرَادِقِ
الْعِزَّةِ .

﴿ای پسر هوی﴾

اهل دانش و بینش سالها کوشیدند و بوصال ذی الجلال فائز نگشتند و عمرها دویدند و بلقای ذی الجمال نرسیدند * و تو نادویده بمنزل رسیده و ناطلبیده بمطلب واصل شدی * و بعد از جمیع این مقام و رتبه بحجاب نفس خود چنان محتجب ماندی که چشمت بجمال دوست نیفتاد و دستت بدامن یار نرسید * فَتَعَجَّبُوا مِنْ ذَلِكَ يَا أُولَى الْأَبْصَارِ *

(۴۱) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

عَظُمَ أَمْرِي لِأُظْهِرَ عَلَيْكَ مِنْ أَسْرَارِ الْعِظَمِ وَ أَشْرِقَ عَلَيْكَ بِأَنْوَارِ الْقِدَمِ .

(۴۲) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

كُنْ لِي خَاضِعاً لِأَكُونَنَّ لَكَ مُتَوَاضِعاً وَ كُنْ لِأَمْرِي نَاصِراً لِتَكُونَنَّ فِي الْمُلْكِ مَنْصُوراً .

(۴۳) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

أَذْكُرْنِي فِي أَرْضِي لِأَذْكُرَكَ فِي سَمَائِي لِتَقَرَّبَ بِهِ عَيْنُكَ وَ تَقَرَّبَ بِهِ عَيْنِي .

(۳۸) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

إِعْمَلْ حُدُودِي حُبًّا لِي ثُمَّ إِنَّهُ نَفْسَكَ عَمَّا تَهْوَى
طَلَبًا لِرِضَائِي .

(۳۹) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَتْرَكَ أَوَامِرِي حُبًّا لِجَمَالِي وَلَا تَنْسَ وَصَايَايَ
إِبْتِغَاءً لِرِضَائِي .

(۴۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَرْكُضْ فِي بَرِّ الْعَمَاءِ ثُمَّ اسْرَعْ فِي مَيْدَانِ السَّمَاءِ
لَنْ تَجِدَ الرَّاحَةَ إِلَّا بِالْخُضُوعِ لِأَمْرِنَا وَالتَّوَاضُّعِ
لِوَجْهِنَا .

(۲۳)

﴿ای اهل دیار عشق﴾

شمع باقی را اریاح فانی احاطه نموده و جمال
غلام روحانی در غبار تیره ظلمانی مستور مانده
* سلطان سلاطین عشق در دست رعایای ظلم
مظلوم و حمامه قُدسی در دست جغدان گرفتار *
جميع اهل سُرادِقِ آبِهی و مَلَأُ أَعْلَى نُوحِهِ وَ نَدْبِهِ
مینمایند و شما در کمال راحت در ارض غفلت
اقامت نموده اید و خود را هم از دوستان خالص
محسوب داشته اید * فَبَاطِلٌ مَا أَنْتُمْ تَظُنُّونَ *

﴿ای جُهَلای معروف به علم﴾

چرا در ظاهر دعوی شبانی کنید و در باطن ذئبِ
اَغنَم من شده‌اید * مَثَل شما مثل ستاره قبل از
صبح است که در ظاهر دُرّی و روشن است و در
باطن سببِ اِضلال و هلاکت کاروانهای مدینه و
دیار من است *

﴿ای بظاهر آراسته و بباطن کاسته﴾

مَثَل شما مثل آب تلخ صافی است که کمال
لطافت و صفا از آن در ظاهر مشهود شود چون
بدست صرّاف ذائقه احدیّه افتد قطره ای از
آن را قبول نفرماید * بلی تجلّی آفتاب در

(۳۵) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَحْزَنَ إِلَّا فِي بُعْدِكَ عَنَّا وَلَا تَفْرَحَ إِلَّا فِي
قُرْبِكَ بِنَا وَالرُّجُوعِ إِلَيْنَا .

(۳۶) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِفْرَحْ بِسُرُورِ قَلْبِكَ لِتَكُونَ قَابِلًا لِلِقَائِي وَ مِرَاتًا
لِجَمَالِي .

(۳۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تُعْرِ نَفْسَكَ عَنْ جَمِيلِ رِدَائِي وَلَا تَحْرِمَ
نَفْسِيكَ مِنْ بَدِيعِ حَيَاضِي لِئَلَّا يَأْخُذَكَ
الظَّمَأُ فِي سَرْمَدِيَّةِ ذَاتِي .

(۳۲) يَا ابْنَ الْعَمَاءِ

جَعَلْتُ لَكَ الْمَوْتَ بَشَارَةً كَيْفَ تَحْزَنُ مِنْهُ وَ
جَعَلْتُ النُّورَ لَكَ ضِيَاءً كَيْفَ تَحْتَجِبُ عَنْهُ .

(۲۶)

﴿ای دوست لسانی من﴾

قدری تأمل اختیار کن هرگز شنیده ای که یار و
اغیار در قلبی بگنجد ؟ پس اغیار را بران تا
جانان بمنزل خود درآید *

(۲۷)

﴿ای پسر خاک﴾

جميع آنچه در آسمانها و زمین است برای تو
مقرر داشتم مگر قلوب را که محلّ نزول
تجلی جمال و اجلال خود معین

(۳۳) يَا ابْنَ الرُّوحِ

بِبَشَارَةِ النُّورِ أَبْشُرْكَ فَاسْتَبْشِرْ بِهِ وَ إِلَى مَقَرِّ الْقُدْسِ
ادْعُوكَ تَحْصَنُ فِيهِ لِتَسْتَرِيحَ إِلَى أَبَدِ الْأَبَدِ .

(۳۴) يَا ابْنَ الرُّوحِ

رُوحُ الْقُدْسِ يُبَشِّرُكَ بِالْأُنْسِ كَيْفَ تَحْزَنُ وَ رُوحُ
الْأَمْرِ يُؤَيِّدُكَ عَلَى الْأَمْرِ كَيْفَ تَحْتَجِبُ وَ نُورُ
الْوَجْهِ يَمْشِي قُدَّامَكَ كَيْفَ تَضِلُّ .

فرمودم * و تو منزل و محلّ مرا بغیر من گذاشتی
چنانچه در هر زمان که ظهور قدس من آهنگ
مکان خود نمود غیر خود را یافت اغیار دید و لا
مکان به حَرَم جانان شتافت * و مع ذلک ستر
نمودم و سِرّ نگشودم و خجلت ترا نپسندیدم *

(۲۸)

﴿ای جوهر هوی﴾

بسا سحرگاهان که از مشرق لا مکان بمکان تو
آمدم و ترا در بستر راحت بغیر خود مشغول یافتم
و چون برق روحانی به غَمّام عِزّ سلطانی رجوع
نمودم و در مَکامن قرب خود نزد جنود قدس
اظهار نداشتم *

(۲۹) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

لَا تَنْسِبْ إِلَى نَفْسٍ مَا لَا تُحِبُّهُ لِنَفْسِكَ وَلَا تَقُلْ
مَا لَا تَفْعَلُ هَذَا أَمْرِي عَلَيْكَ فَأَعْمَلْهُ .

(۳۰) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَحْرِمَ وَجْهَ عَبْدِي إِذَا سَأَلَكَ فِي شَيْءٍ لِأَنَّ
وَجْهَهُ وَجْهِي فَأَخْجَلْ مَنْنِي .

(۳۱) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

حَاسِبْ نَفْسَكَ فِي كُلِّ يَوْمٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ تُحَاسَبَ
لِأَنَّ الْمَوْتَ يَأْتِيكَ بَغْتَةً وَتَقُومَ عَلَى الْحِسَابِ
فِي نَفْسِكَ .

(۲۶) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

كَيْفَ نَسِيتَ عُيُوبَ نَفْسِكَ وَ اشْتَغَلْتَ بِعُيُوبِ
عِبَادِي مَنْ كَانَ عَلَى ذَلِكَ فَعَلَيْهِ لَعْنَةُ مِنِّي .

(۲۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَنْفَسَ بِخَطَا أَحَدٍ مَا دُمْتَ خَاطِئًا وَ أَنْ تَفْعَلَ
بِغَيْرِ ذَلِكَ مَلْعُونٌ أَنْتَ وَ أَنَا شَاهِدٌ بِذَلِكَ .

(۲۸) يَا ابْنَ الرُّوحِ

أَيَقِنَنَّ بِأَنَّ الَّذِي يَأْمُرُ النَّاسَ بِالْعَدْلِ وَ يَرْتَكِبُ
الْفَحْشَاءَ فِي نَفْسِهِ إِنَّهُ لَيْسَ مِنِّي وَ لَوْ كَانَ عَلَى
إِسْمِي .

(۲۹)

﴿ای پسر جود﴾

در بادیه های عدم بودی و ترا بمدد تراب امر در
عالم ملک ظاهر نمودم و جمیع ذرات ممکنات
و حقائق کائنات را بر تربیت تو گماشتم چنانچه
قبل از خروج از بطن اُمّ دو چشمه شیر منیر برای
تو مقرر داشتم و چشمها برای حفظ تو گماشتم و
حبّ ترا در قلوب القا نمودم و به صرف جود ترا
در ظلّ رحمتم پروردم و از جوهر فضل و رحمت
ترا حفظ فرمودم * و مقصود از جمیع این مراتب
آن بود که بجبروت باقی ما درآئی و قابل
بخششهای غیبی ما شوی * و تو غافل چون
بشمر آمدی از تمامی نَعِیم غفلت

نمودی و به گُمان باطل خود پرداختی بقسمی
که بِالْمَرَّةِ فراموش نمودی و از باب دوست
بایوان دشمن مقرّ یافتی و مسکن نمودی *

(۳۰)

﴿ای بنده دنیا﴾

در سحرگاهان نسیم عنایت من بر تو مرور نمود و
ترا در فراش غفلت خفته یافت و بر حال تو
گریست و بازگشت *

(۲۳) يَا ابْنَ الْعَمَاءِ

أَدْعُوكَ إِلَى الْبَقَاءِ وَ أَنْتَ تَبْتَغِي الْفَنَاءَ بِمِ
أَعْرَضْتَ عَمَّا نُحِبُّ وَ أَقْبَلْتَ إِلَى مَا تُحِبُّ .

(۲۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

لَا تَتَعَدَّ عَنْ حَدِّكَ وَلَا تَدَّعِ مَا لَا يَنْبَغِي لِنَفْسِكَ
أَسْجُدْ لِطَلْعَةِ رَبِّكَ ذِي الْقُدْرَةِ وَالْإِقْدَارِ .

(۲۵) يَا ابْنَ الرُّوحِ

لَا تَفْتَخِرْ عَلَى الْمَسْكِينِ بِإِفْتِخَارِ نَفْسِكَ لِأَنَّ
أَمَشَى قُدَّامَهُ وَ أَرَاكَ فِي سُوءِ حَالِكَ وَ أَلْعَنُ
عَلَيْكَ إِلَى الْأَبَدِ .

(۲۰) يَا ابْنَ الرُّوحِ

حَقِّي عَلَيْكَ كَبِيرٌ لَا يُنْسَى وَفَضْلِي بِكَ عَظِيمٌ
لَا يُغْشَى وَحُبِّي فِيكَ مَوْجُودٌ لَا يَغْطِي وَنُورِي
لَكَ مَشْهُودٌ لَا يَخْفَى .

(۲۱) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

قَدَّرْتُ لَكَ مِنَ الشَّجَرِ الْأَبْهَى الْفَوَاكِهَ الْأَصْفَى
كَيْفَ أَعْرَضْتَ عَنْهُ وَرَضْتَ بِالَّذِي هُوَ أَدْنَى
فَارْجِعْ إِلَى مَا هُوَ خَيْرٌ لَكَ فِي الْأَفْقِ الْأَعْلَى .

(۲۲) يَا ابْنَ الرُّوحِ

خَلَقْتِكَ عَالِيًّا جَعَلْتَ نَفْسَكَ دَانِيَةً فَاصْعَدْ
إِلَى مَا خُلِقْتَ لَهُ .

(۳۱)

﴿ای پسر ارض﴾

اگر مرا خواهی جز مرا مخواه و اگر اراده جمالم
داری چشم از عالمیان بردار زیرا که اراده من و
غیر من چون آب و آتش در یک دل و قلب
نگنجد *

(۳۲)

﴿ای برادر من﴾

از لسان شکرینم کلمات نازنینم شنو و از لب
نمکینم سلسبیل قدس معنوی بیاشام * یعنی
تخمهای حکمت لدنیم را در ارض طاهر
قلب بیفشان و بآب یقین آتش ده تا

سنبلات علم و حکمت من سر سبز از بلده طیبه
انبات نماید *

(۳۳)

﴿ای بیگانه با یگانه﴾

شمع دلت برافروخته دست قدرت منست آن را
بیادهای مخالف نفس و هوی خاموش مکن و
طیب جمیع علتهای تو ذکر منست فراموشش
منما * حب مرا سرمایه خود کن و چون بصر و
جان عزیزش دار *

(۱۷) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

إِكْفِ بِنَفْسِي عَنْ دُونِي وَلَا تَطْلُبْ مُعِينًا سِوَايَ
لَإِنَّ مَا دُونِي لَنْ يَكْفِيَكَ أَبَدًا .

(۱۸) يَا ابْنَ الرُّوحِ

لَا تَطْلُبْ مِنِّي مَا لَا تُحِبُّهُ لِنَفْسِكَ ثُمَّ ارْضَ بِمَا
قَضَيْنَا لَوَجْهِكَ لِأَنَّ مَا يَنْفَعُكَ هَذَا إِنْ تَكُنْ بِهِ
راضياً .

(۱۹) يَا ابْنَ الْمَنْظَرِ الْأَعْلَى

أَوَدَعْتُ فِيكَ رُوحًا مِنِّي لِتَكُونَ حَيِّيًا لِي لِمَ
تَرَكْتَنِي وَطَلَبْتَ مَحْبُوبًا سِوَايَ .

بِهَائِي وَبِهَائِي لَا يُغْشَى وَ أَنْتَ قَمِيصِي وَ
قَمِيصِي لَا يُبْلَى فَاسْتَرِحْ فِي حُبِّكَ إِيَّاي لِكِي
تَجِدَنِي فِي الْأَفُقِ الْأَعْلَى .

(۱۵) يَا ابْنَ الْبَيَانِ

وَجَّهْ بِوَجْهِي وَاعْرِضْ عَنْ غَيْرِي لِأَنَّ سُلْطَانِي
بَاقٍ لَا يَزُولُ أَبَدًا وَ مُلْكِي دَائِمٌ لَا يَحُولُ أَبَدًا وَإِنْ
تَطْلُبُ سِوَانِي لَنْ تَجِدَ لَوْ تَفْحَصُ فِي الْوُجُودِ
سَرْمَدًا أَزْلًا .

(۱۶) يَا ابْنَ النُّورِ

إِنْسٌ دُونِي وَ آنَسٌ بِرُوحِي هَذَا مِنْ جُوهَرِ
أَمْرِي فَأَقْبِلْ إِلَيْهِ .

(۳۴)

﴿ای اهل رضوان من﴾

نهال محبت و دوستی شما را در روضه قدس
رضوان بید ملاطفت غرس نمودم و بنیسان
مرحمت آبش دادم حال نزدیک بشمر رسیده
جهدی نمائید تا محفوظ ماند و بنار امل و
شهوت نسوزد *

(۳۵)

﴿ای دوستان من﴾

سراج ضلالت را خاموش کنید و مشاعل باقیه
هدایت در قلب و دل برافروزید که عنقریب
صرافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز

تقوای خالص نپذیرند و غیر عمل پاک قبول
ننمایند *

(۳۶)

﴿ای پسر تراب﴾

حکمای عباد آنانند که تا سمع نیابند لب
نگشایند چنانچه ساقی تا طلب نبیند ساغر
نبخشد و عاشق تا بجمال معشوق فائز نشود از
جان نخروشد * پس باید حبه های حکمت و
علم را در ارض طیبیه قلب مبذول دارید و مستور
نمائید تا سنبلات حکمت الهی از دل برآید نه
از گِل *

و حُکمی نافذ لا تُشکّ فیهِ ولا تُکُن فیهِ مُریباً .

(۱۳) یا ابن الروح

خَلَقْتِكَ غَنِيًّا كَيْفَ تَفْتَقِرُ وَصَنَعْتَكَ عَزِيزاً بِمِ
تَسْتَدِلُّ وَ مِنْ جَوْهَرِ الْعِلْمِ أَظْهَرْتُكَ لِمَ تَسْتَعْلِمُ
عَنْ دُونِي وَ مِنْ طِينِ الْحُبِّ عَجَبْتُكَ كَيْفَ
تَسْتَغْلُ بِغَيْرِي فَأَرْجِعِ الْبَصَرَ إِلَيْكَ لِتَجِدَنِي فِيكَ
قَائِماً قَادِراً مُقْتَدِراً قِيُوماً .

(۱۴) یا ابن الإنسان

أَنْتَ مُلْكِي وَ مُلْكِي لَا يَفْنِي كَيْفَ تَخَافُ مِنْ
فَنَائِكَ وَ أَنْتَ نُورِي وَ نُورِي لَا يُطْفِئُ كَيْفَ
تَضْطَرُّ مِنْ إِطْفَائِكَ وَ أَنْتَ

(۱۰) يَا ابْنَ الْبَيَانِ

حِصْنِي أَنْتَ فَادْخُلْ فِيهِ لِتَكُونَ سَالِمًا حُبِّي
فِيكَ فَاعْرِفْهُ مِنْكَ لِتَجِدَنِي قَرِيبًا .

(۳۷)

(در سطر اوّل لوح مذکور و مسطورست و در

سُرادق حفظ الله مستور)

❖ ای بنده من ❖

مُلک بی زوال را به انزالی از دست منه و

شاهنشهی فردوس را بشهوتی از دست مده *

اینست کُوثر حیوان که از معین قلم رحمن ساری

گشته طُوبی لِلشَّارِبِينَ *

(۱۱) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

مِشْكُوتِي أَنْتَ وَ مِصْبَاحِي فِيكَ فَاسْتَبِرْ بِهِ وَلَا
تَفَحَّصْ عَنْ غَيْرِي لِأَنِّي خَلَقْتُكَ غَنِيًّا وَ جَعَلْتُ
النَّعْمَةَ عَلَيْكَ بِالْغَنَّةِ .

(۱۲) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

صَنَعْتُكَ بِأَيْدِي الْقُوَّةِ وَ خَلَقْتُكَ بِأَنَامِلِ
الْقُدْرَةِ وَ أَوْدَعْتُ فِيكَ جَوْهَرَ نُورِي فَاسْتَغْنِ
بِهِ عَنْ كُلِّ شَيْءٍ لِأَنَّ صُنْعِي كَامِلٌ

ای پسر روح ❁

قفس بشکن و چون همای عشق بهوای قدس
پرواز کن و از نفس بگذر و با نفس رحمانی در
فضای قدس ربّانی بیارام *

ای پسر رماد ❁

براحت یومی قانع مشو و از راحت بیزوال باقیه
مگذر و گلشن باقی عیش جاودان را به گلخن
فانی ترابی تبدیل منما * از زندان بصحراهای
خوش جان عروج کن و از قفس امکان به
رضوان دلکش لا مکان بخرام *

(۸) يَا ابْنَ الرُّوح

مَا قُدِّرَ لَكَ الرَّاحَةُ إِلَّا بِإِعْرَاضِكَ عَنْ نَفْسِكَ وَ
إِقْبَالِكَ بِنَفْسِي لِأَنَّ يَنْبَغِي أَنْ يَكُونَ افْتِخَارُكَ
بِاسْمِي لَا بِاسْمِكَ وَ اتِّكَاؤُكَ عَلَيَّ وَجْهِي
لَا عَلَيَّ وَجْهَكَ لِأَنِّي وَحْدِي أَحَبُّ أَنْ أَكُونَ
مَحْبُوبًا فَوْقَ كُلِّ شَيْءٍ .

(۹) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

حُبِّي حِصْنِي مَنْ دَخَلَ فِيهِ نَجَى وَ أَمِنَ وَ مَنْ
أَعْرَضَ غَوَى وَ هَلَكَ .

(٦) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

رِضْوَانِكَ حُبِّي وَ جَنَّتِكَ وَصَلِي فَأَدْخُلْ فِيهَا وَ
لَا تَصْبِرْ هَذَا مَا قُدِّرَ لَكَ فِي مَلَكُوتِنَا الْأَعْلَى وَ
جَبَرُوتِنَا الْأَسْنَى .

(٧) يَا ابْنَ الْبَشَرِ

إِنْ تُحِبَّ نَفْسِي فَأَعْرِضْ عَنْ نَفْسِكَ وَ إِنْ تُرِدْ
رِضَائِي فَأَغْمِضْ عَنْ رِضَائِكَ لِتَكُونَ فِيَّ فَانِيًا وَ
أَكُونَ فِيكَ بَاقِيًا .

(٤٠)

❖ ای بنده من ❖

از بند مُلک خود را رهائی بخش و از حبس
نَفْس خود را آزاد کن وقت را غنیمت شمر زیرا
که این وقت را دیگر نبینی و این زمان را هرگز
نیابی *

(٤١)

❖ ای فرزند کنیز من ❖

اگر سلطنت باقی بینی البته بکمال جدّ از مُلک
فانی درگذری و لکن ستر آنرا حکمتهاست و
جلوه این را رمزها جز افئده پاک ادراک
ننماید *

(۴۲)

﴿ای بنده من﴾

دل را از غلّ پاک کن و بی حسد ببساط قدس
أَحَدَ بِخَرَام *

(۴۳)

﴿ای دوستان من﴾

در سبیل رضای دوست مشی نمائید و رضای او
در خلق او بوده و خواهد بود * یعنی دوست بی
رضای دوست خود در بیت او وارد نشود و در
اموال او تصرف ننماید و رضای خود را بر
رضای او ترجیح ندهد و خود را در هیچ امری
مقدم نشمارد * فَتَفَكَّرُوا فِي ذَلِكَ يَا أَوْلَى
الْأَفْكَار *

(۳) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

كُنْتُ فِي قَدَمِ ذَاتِي وَ أَرْلِيَّةٍ كَيُنُونَتِي عَرَفْتُ حُبِّي
فِيكَ خَلَقْتُكَ وَ الْقَيْتُ عَلَيْكَ مِثَالِي وَ أَظْهَرْتُ
لَكَ جَمَالِي .

(۴) يَا ابْنَ الْإِنْسَانِ

أَحْبَبْتُ خَلْقَكَ فَخَلَقْتُكَ فَاحْبِبْنِي كَيْ أَدُكَّرَكَ
وَفِي رُوحِ الْحَيَاةِ أَثْبَتَكَ .

(۵) يَا ابْنَ الْوُجُودِ

أَحْبَبْنِي لِأَحَبِّكَ إِنْ لَمْ تُحِبَّنِي لَنْ أُحِبَّكَ أَبَدًا
فَاعْرِفْ يَا عَبْدُ .

(۱) یا ابنَ الرُّوح

فِي أَوَّلِ الْقَوْلِ إِمْلِكْ قَلْبًا جَيِّدًا حَسَنًا مُنِيرًا
لِتَمْلِكَ مُلْكًا دَائِمًا بَاقِيًا أَزْلًا قَدِيمًا .

(۲) يَا ابْنَ الرُّوح

أَحَبُّ الْأَشْيَاءِ عِنْدِي الْأَنْصَافُ لَا تَرْعَبْ عَنْهُ إِنْ
تَكُنْ إِلَيَّ رَاغِبًا وَلَا تَغْفُلْ مِنْهُ لِتَكُونَ لِي أَمِينًا وَ
أَنْتَ تُوفِّقُ بِذَلِكَ أَنْ تُشَاهِدَ الْأَشْيَاءَ بِعَيْنِكَ لَا
بِعَيْنِ الْعِبَادِ وَتَعْرِفَهَا بِمَعْرِفَتِكَ لَا بِمَعْرِفَةِ أَحَدٍ فِي
الْبِلَادِ فَكَّرْ فِي ذَلِكَ كَيْفَ يَنْبَغِي أَنْ تَكُونَ
ذَلِكَ مِنْ عَطِيَّتِي عَلَيْكَ وَ عِنَايَتِي لَكَ
فَاجْعَلْهُ أَمَامَ عَيْنَيْكَ .

(۴۴)

﴿ای رفیق عرشى﴾

بد مشنو و بد مبین و خود را ذلیل مکن و عویل
برمیار * یعنی بد مگو تا نشنوی و عیب مردم را
بزرگ مدان تا عیب تو بزرگ ننماید و ذلت
نفسی مپسند تا ذلت تو چهره نگشاید * پس با
دل پاک و قلب طاهر و صدر مقدّس و خاطر
منزه در ایّام عمر خود که اقلّ از آنی محسوبست
فارغ باش تا بفراغت از این جسد فانی بفردوس
معانی راجع شوی و در ملکوت باقی مقرّیابی *

﴿وای وای ای عاشقان هوای نفسانی﴾

از معشوق روحانی چون برق گذشته‌اید و بخیال
شیطانی دل محکم بسته‌اید * ساجد خیالید و
اسم آن را حق گذاشته‌اید و ناظر خارید و نام آن
را گُل گذارده‌اید * نه نفس فارغی از شما برآمد
و نه نسیم انقطاعی از ریاض قلوبتان وزید *
نصایح مشفقہ محبوبرا بباد داده‌اید و از صفحہ
دل محو نموده‌اید و چون بهائم در سبزه زار
شہوت و اَمَل تَعِیش مینمائید *

هُوَ الْبَهِيُّ الْأَبْهَى

هَذَا مَا نُزِّلَ مِنْ جَبْرُوتِ الْعِزَّةِ بِلِسَانِ
الْقُدْرَةِ وَالْقُوَّةِ عَلَى النَّبِيِّينَ مِنْ قَبْلُ وَ
إِنَّا أَخَذْنَا جَوَاهِرَهُ وَ أَقْمَصْنَاهُ قَمِيصَ
الِاخْتِصَارِ فَضْلاً عَلَى الْأَحْبَارِ لِيُوفُوا
بِعَهْدِ اللَّهِ وَيُؤَدُّوا أَمَانَاتِهِ فِي أَنْفُسِهِمْ وَ
لِيَكُونَنَّ بِجَوْهَرِ التَّقَى فِي أَرْضِ
الرُّوحِ مِنَ الْفَائِزِينَ .

❖ ای برادران طریق ❖

چرا از ذکر نگار غافل گشته‌اید و از قرب حضرت
یار دور مانده‌اید ؟ صِرْف جمال در سُرادق
بیمثال بر عرش جلال مستوی و شما بهوای خود
بجدال مشغول گشته‌اید * روایح قدس میوزد و
نسائم جود در هبوب و کلّ بزکام مبتلی شده‌اید
و از جمیع محروم مانده‌اید * زهی حسرت بر
شما وَ عَلَى الَّذِينَ هُمْ يَمْشُونَ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَ
عَلَى أَثَرِ أَقْدَامِكُمْ هُمْ يَمْشُونَ *

کلمات مبارکه مکثونه عربی

(۴۷)

﴿ای پسران آمال﴾

جامه غرور را از تن بر آرید و ثوب تکبر از بدن
بیندازید *

(۴۸)

(در سطر سیم از اسطر قدس که در لوح یاقوتی از
قلم خفی ثبت شده این است)

﴿ای برادران﴾

با یکدیگر مدارا نمائید و از دنیا دل بردارید
بعزت افتخار منمائید و از ذلت ننگ مدارید *
قسم بجمال من که کل را از تراب خلق نمودم و
البتّه بخاک راجع فرمایم *

ظاهر و هویدا شد * شهادت میدهم ای دوستان
که نعمت تمام و حجت کامل و برهان ظاهر و
دلیل ثابت آمد دیگر تا همت شما از مراتب
انقطاع چه ظاهر نماید * كَذَلِكَ تَمَّتِ النِّعْمَةُ
عَلَيْكُمْ وَ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ وَ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ *

﴿ای بنده من﴾

بهترین ناس آنانند که باقتراف تحصیل کنند و
صَرَفِ خود و دَوَى الْقُرْبَى نمایند حُبّاً لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ *

ای دوستان من

سراج ضلالت را خاموش کنید و مَشَاعِلِ باقیه
هدایت در قلب و دل بر افروزید که عنقریب
صَرَافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای
خالص نپذیرند و غیر از عمل پاک قبول ننمایند
عروس معانی بدیعه که وَرای پرده‌های بیان
مستور و پنهان بود بعنایت الهی و الطاف
ربّانی چون شعاع منیرِ جمالِ دوست

﴿ای پسران تراب﴾

اغنیا را از ناله سحرگاهی فقرا اخبار کنید که
مبادا از غفلت بهلاکت افتند و از سدره دولت
بی نصیب مانند * الْكَرْمُ وَالْجُودُ مِنْ خِصَالِ
فَهْنِيئاً لِمَنْ تَزَيْنَ بِخِصَالِ *

﴿ای ساذج هوی﴾

حرص را باید گذاشت و بقناعت قانع شد * زیرا
که لازال حریص محروم بوده و قانع محبوب و
مقبول *

﴿ای پسرکنیز من﴾

در فقر اضطراب نشاید و در غنا اطمینان نباید *
 هر فقری را غنا در پی و هر غنا را فنا از عقب و
 لکن فقر از ماسوی الله نعمتی است بزرگ حقیر
 بشمارید زیرا که در غایت آن غنای بالله رخ
 بگشاید * و در این مقام (أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ) مستور و
 کلمه مبارکه (وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ) چون صبح صادق
 از افق قلب عاشق ظاهر و باهر و هویدا و آشکار
 شود و بر عرش غنا متمکن گردد و مقرّیابد *

﴿ای بنده من﴾

پست‌ترین ناس نفوسی هستند که بی ثمر در
 ارض ظاهرند و فی الحقیقه از اموات محسوبند
 بلکه اموات از آن نفوس مُعْطَلَةٌ مُهْمَلَةٌ أَرْجَحُ
 عِنْدَ اللَّهِ مذکور *

﴿ای پسر هوی﴾

تا کی در هوای نفسانی طیران نمائی ؟ پر
عنایت فرمودم تا در هوای قدس معانی پرواز
کنی نه در فضای وهم شیطانی * شانه مرحمت
فرمودم تا گیسوی مُشکینم شانه نمائی نه گلویم
بخراشی *

﴿ای بندگان من﴾

شما اشجار رضوان منید باید با ثمار بدیعه منیعه
ظاهر شوید تا خود و دیگران از شما منتفع
شوند * لذا بر کلّ لازم که بصنایع و

﴿ای پسران غفلت و هوی﴾

دشمن مرا در خانه من راه داده‌اید و دوست مرا
از خود رانده‌اید چنانچه حبّ غیر مرا در دل
منزل داده‌اید * بشنوید بیان دوست را و
برضوانش اقبال نمائید * دوستان ظاهر نظر
بمصلحت خود یکدیگر را دوست داشته و دارند
و لکن دوست معنوی شما را لاجلِ شما دوست
داشته و دارد بلکه مخصوص هدایت شما
بلایای لا تحصی قبول فرموده * بچنین دوست
جفا مکنید و بکوپش بشتابید * اینست شمس
کلمه صدق و وفا که از افق اِصْبَع مالک
آسماء اشراق فرموده * اِفْتَحُوا آذَانَكُمْ

لِإِصْغَاءِ كَلِمَةِ اللَّهِ الْمُهِمِّينِ الْقِيُومِ *

(۵۳)

﴿ای مغروران باموال فانیه﴾

بدانید که غنا سدیست محکم میان طالب و
مطلوب و عاشق و معشوق * هرگز غنی بر مقرّ
قرب وارد نشود و بمدینه رضا و تسلیم در نیاید
مگر قلیلی * پس نیکوست حال آن غنی که غنا
از ملکوت جاودانی منعش ننماید و از دولت
ابدی محرومش نگرداند * قسم باسم اعظم که
نور آن غنی اهل آسمان را روشنی بخشد
چنانچه شمس اهل زمین را *

(۷۸)

﴿ای فرزند کنیز من﴾

از لسان رحمن سلسبیل معانی بنوش و از مشرق
بیان سبحان اشراق انوار شمس تبیان من غیر ستر
و کتمان مشاهده نما * تخمهای حکمت لدُنِّیم
را در ارض طاهر قلب بیفشان و به آب یقین
آبش ده تا سنبلات علم و حکمت من سرسبز از
بلده طیّبه انبات نماید *

(۵۴)

❖ ای اغنیای ارض ❖

فقرا امانت منند در میان شما * پس امانت مرا
درست حفظ نمائید و به راحتِ نَفْسِ خود تمام
نپردازید *

(۵۵)

❖ ای فرزند هوی ❖

از آرایش عَنا پاک شو و با کمال آسایش در
افلاک فقر قَدَم گذار تا خمر بقا از عین فنا
بیاشامی *

وفا منتظر ماندم و رائجهِ وفا از اهل ارض نیافتم
و بعد آهنگ رجوع نمودم ملحوظ افتاد که
حَمَاماتِ قدسی چند در دستِ کِلَابِ ارض
مبتلی شده‌اند * در این وقت حوریه الهی از
قصر روحانی بی ستر و حجاب دوید و سؤال از
اسامی ایشان نمود و جمیع مذکور شد الا اسمی
از اسماء * و چون اصرار رفت حرف اوّل اسم از
لسان جاری شد اهل غُرَفات از مَکامِ عَزّ خود
بیرون دویدند و چون بحرف دوم رسید جمیع بر
تراب ریختند * در آن وقت ندا از مَکَمَنِ قرب
رسید زیاده بر این جایز نه * اِنَّا کُنَّا شُهَدَاءَ
عَلٰی مَا فَعَلُوْا وَ حِیْثُ کَاثُوْا یَفْعَلُوْنَ *

(۵۶)

﴿ای پسر من﴾

صحبت اشرار غم بیفزاید و مصاحبت ابرار
زنگ دل بزداید * مَنْ أَرَادَ أَنْ يَأْنَسَ مَعَ اللَّهِ
فَلْيَأْنَسْ مَعَ أَحِبَّائِهِ وَمَنْ أَرَادَ أَنْ يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ
فَلْيَسْمَعْ كَلِمَاتِ أَصْفِيَائِهِ *

(۵۷)

﴿زینهار ای پسر خاک﴾

با اشرار الفت مگیر و مؤانست مجو که
مجالست اشرار نور جان را به نار حُسیان
تبدیل نماید *

هیكل انسانی ظاهر شود چه که در اقوال کلّ
شریکند و لکن افعال پاک و مقدّس مخصوص
دوستان ماست * پس بجان سعی نمائید تا
بافعال از جمیع ناس ممتاز شوید * كَذَلِكَ
نَصَحْنَاكُمْ فِي لَوْحٍ قُدُسٍ مُنِيرٍ *

(۷۷)

﴿ای پسر انصاف﴾

در لیل جمالِ هیكلِ بقا از عَقَبَةُ زمرّدی وفا
بسدره منتهی رجوع نمود و گریست گریستنی که
جمیع ملأ عالین و کرویین از ناله او گریستند *
و بعد از سبب نوحه و ندبه استفسار شد
مذکور داشت که حَسَبِ الْأَمْرِ در عَقَبَةُ

﴿ای ابناء غفلت﴾

بپادشاهی فانی دل مبندید و مسرور مشوید *
 مثل شما مثل طیر غافلی است که بر شاخه باغی
 در کمال اطمینان بسراید و بَغْتَه صیاد اجل او را
 بخاک اندازد دیگر از نغمه و هیکل و رنگ او
 اثری باقی نماند * پس پند گیرید ای بندگان
 هوی *

﴿ای فرزند کنیز من﴾

لازال هدایت باقوال بوده و این زمان بافعال
 گشته * یعنی باید جمیع افعال قدسی از

﴿ای پسر کنیز من﴾

اگر فیض روح القدس طلبی با احرار مصاحب
 شو * زیرا که ابرار جام باقی از کف ساقی خلد
 نوشیده‌اند و قلب مردگان را چون صبح صادق
 زنده و منیر و روشن نمایند *

﴿ای غافلان﴾

گمان مبرید که اسرار قلوب مستور است بلکه
 بیقین بدانید که به خط جلی مسطور گشته و در
 پیشگاه حضور مشهود *

﴿ای دوستان﴾

براستی میگویم که جمیع آنچه در قلوب مستور
نموده‌اید نزد ما چون روز واضح و ظاهر و
هویدا است و لکن ستر آنرا سبب جود و فضل
ماست نه استحقاق شما *

﴿ای پسرانسان﴾

شبنمی از زُرف دریای رحمت خود بر عالمیان
مبدول داشتم و احدی را مُقْبِل نیافتم * زیرا که
کَلِّ از خَمَرِ باقی لطیفِ توحید به ماءِ کثیف
نبید اقبال نموده‌اند و از کَاسِ جمال

پرده و حجاب از خلف سحاب بدر آئی و جمیع
موجودات را بخلفت هستی بیارائی *

﴿ای ابناء غرور﴾

بسلطنت فانیه ایّامی از جبروت باقی من گذشته
و خود را باسباب زرد و سرخ می آرائید و بدین
سبب افتخار مینمائید * قسم بجمال که جمیع
را در خیمه یکرنگ تراب درآورم و همه این
رنگهای مختلفه را از میان بردارم مگر کسانیکه
برنگ من درآیند و آن تقدیس از همه رنگها
است *

(۷۲)

﴿ای بنده من﴾

مَثَلُ تو مثل سیف پر جوهری است که در غلاف
تیره پنهان باشد و باین سبب قدر آن بر جوهریان
مستور ماند * پس از غلاف نفس و هوی بیرون
آی تا جوهر تو بر عالمیان هویدا و روشن آید *

(۷۳)

﴿ای دوست من﴾

تو شمس سماء قدس منی خود را بکسوف دنیا
میالای * حجاب غفلت را خرق کن تا بی

باقی بجام فانی قانع شده‌اند * فَبِئْسَ مَا هُمْ بِهِ
يَقْنَعُونَ *

(۶۲)

﴿ای پسر خاک﴾

از خمر بی مثال محبوب لا یزال چشم میپوش و
بخمر کدره فانیه چشم مگشا * از دست ساقی
احدیّه کأوس باقیه برگیر تا همه هوش شوی و از
سروش غیب معنوی شنوی * بگو ای پست
فطرتان از شراب باقی قدسم چرا بآب فانی
رجوع نمودید *

﴿بگوای اهل ارض﴾

براستی بدانید که بلای ناگهانی شما را در پی است و عقاب عظیمی از عقب * گمان مبرید که آنچه را مرتکب شدید از نظر محو شده * قسم بجمالم که در الواح زبرجدی از قلم جلی جمیع اعمال شما ثبت گشته *

﴿ای ظالمان ارض﴾

از ظلم دست خود را کوتاه نمائید که قسم یاد نموده‌ام از ظلم احدی نگذریم و این عهدی

محنت و خطا فارغ گردی *

﴿ای دوستان من﴾

یاد آورید آن عهدی را که در جبل فاران که در بقعه مبارکه زمان واقع شده با من نموده‌اید و ملأ اعلی و اصحاب مدین بقا را بر آن عهد گواه گرفتم و حال احدیرا بر آن عهد قائم نمی بینم البتّه غرور و نافرمانی آن را از قلوب محو نموده به قسمی که اثری از آن باقی نمانده و من دانسته صبر نمودم و اظهار نداشتم *

و بساحت عَزَّ قبول درآید * چه که عنقریب
صِرَّافان وجود در پیشگاه حضور معبود جز تقوای
خالص نپذیرند و غیر عمل پاک قبول ننمایند *
اینست آفتاب حکمت و معانی که از افق فم
مشیت ربّانی اشراق فرمود طُوبی لِلْمُقْبِلین *

(۷۰)

﴿ای پسر عیش﴾

خوش ساحتی است ساحت هستی اگر اندر آئی
و نیکو بساطی است بساط باقی اگر از ملک
فانی برتر خرامی و ملیح است نشاط مستی اگر
ساغر معانی از ید غلام الهی بیاشامی * اگر
باین مراتب فائز شوی از نیستی و فنا و

است که در لوح محفوظ محتوم داشتم و بخاتم
عَزَّ مختوم *

(۶۵)

﴿ای عاصیان﴾

بردباری من شما را جری نمود و صبر من شما را
به غفلت آورد که در سیلهای مهلک خطرناک
بر مراکب نارِ نَفْسِ بی باک میرانید گویا مرا
غافل شمرده اید و یا بی خبر انگاشته اید *

﴿ای مهاجران﴾

لسان مخصوص ذکر منست بغیبت میالائید و اگر
نَفْسِ ناری غلبه نماید بذکر عیوب خود مشغول
شوید نه بغیبت خلق من * زیرا که هر کدام از
شما به نَفْسِ خود أَبْصَر و أَعْرَفِید از نفوس عباد
من *

﴿ای پسران وهم﴾

بدانید چون صبح نورانی از افق قدس صمدانی
بردمد البتّه اسرار و اعمال شیطانی که در لیل
ظلمانی معمول شده ظاهر شود و بر عالمیان
هویدا گردد *

﴿ای گیاه خاک﴾

چگونه است که با دست آلوده بشکر مباشرت
جامه خود نمائی و با دل آلوده به کثافتِ
شهوت و هوی معاشرتم را جوئی و بممالک
قدسم راه خواهی ؟ هیهات هیهات عَمَّا أَنْتُمْ
تُریدُونَ *

﴿ای پسران آدم﴾

کلمه طیبّه و اعمال طاهره مقدّسه بسماء عزّ
احدیّه صعود نماید * جهد کنید تا اعمال از
غبار ریا و کُذورتِ نفس و هوی پاک شود